

ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΗΜΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ

16
1922

ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ * 1969 * RÉIMPRESSION ANASTATIQUE
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ÉDITIONS
ΒΑΣ. Ν. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ ★ BAS. N. GRÉGORIADÈS

E.Y.D της ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΥΔΙΤΟΥ
ΦΥΣΙΟΛΟΓΟΣ

Τὸ διπ' ἀριθμὸν ΡΡ κατάλοιπου περιλαμβάνει τὰ ἀκόλουθα.

1) Ἀντίγραφον τοῦ κειμένου τοῦ φυσιολόγου τοῦ Δαμασκηνοῦ ἐκ τοῦ γνωστοῦ χώδικος τοῦ Τουρίνου ἀπὸ φύλ. 315 — 111α. Τὸ ἀντίγραφον, ὅπερ ἀποτελεῖται ἐκ σελ. 102 ὁγδόσυ, ἀρχεῖται ὡς ἀκολούθως.

f. 366

Συμεών τοῦ Ιεροδιακόνου εἰς τὸν σοφώτατον μητροπολίτην Ναυπάκτου καὶ Ἀρτικούριον Δαμασκηγὸν καὶ τὴν αἵτοῦ β. βλον

'Τὸν πάρος εἶκελον ἀθανάτοις γράψαντα τάδ' ἄνδρα
φεῦ κόνις Αἰτωλῶν κρύψεν ἀδηλον ἀλις

'Ελλήνων μὲν τὴν σοφίην βαρύς ὥλεσεν αἴτιν

ὅς δὲ φιλέλληνας πάντας ἀπωρφάνισεν.

Δαμασκηγὸς ἀρχιερέως τοῦ στουδίτου συγάθροισις ἀπὸ τὰ βιβλία
τῶν παλαιῶν φιλοσόφων ὃσα εἰπον περὶ τῶν πετεινῶν ὄρνέων
καὶ περὶ τῶν χερσαίων ζῷων καὶ περὶ τῶν θαλασσαίων καὶ
μετάφρασις εἰς τὸ κοινότερον.

Περὶ ἀετοῦ α'

'Ο ἀετὸς εἶναι βασιλεύς εἰς ὅλα τὰ πετόμενα καὶ ποτέ του εἰς
ἔλιγ τοι τὴν ζωὴν νερὸν δὲν πίνει κ.τ.λ.

2) Ἀντίγραφον τοῦ πίνακος τῶν περιεχομένων τοῦ φυσιολόγου
τοῦ καταλαμβάνοντος τὰ φύλ. 35α - 36α τοῦ χώδικος τοῦ Τουρίνου.

3) Σελίδας ὅ φερούσας τὰ γράμματα Α. Β. Γ. Δ. Ε. 'Ἐν ταῖς
σελίσι ταύταις ποιεῖται σύγκρισιν ὁ Λέμπρος τοῦ παρὰ τῷ Σταύ.
Κρίνω ἐκδεδεμένου κειμένου τοῦ φυσιολόγου (ἐκδόσεως τοῦ 1744)
πρὸς τὸ τοῦ Τουρίνου καὶ εὑρίσκει τὰς διαφοράς.

4) Δύο πανομοιότυπα, τὸ ἐν δλοκλήρου σελίδος, τὶ ἔτερον ἡμίσειας τοῦ αώδικος τοῦ Τουρίνου.

5) Ἐπιστολὴν τοῦ Κρουμβάχερ φέρουσαν χριστιανίαν β. Χ. 87 πρὸς τὸν Λάμπρον, φτιγμένην αναγγέλλει πρὸς τοὺς ἄλλους ὅτι οὐαὶ τῷ λήψει τῆς ἐπιστολῆς τοῦ ἐξήτησε τὰ ὑπεδειχθὲν βιβλίου καὶ ἀντέγραψε τὰς ζητήσεισας αγγειώσεις, τὰς ἐποιας καὶ στέλλεις αὐτῷ οὐν τῇ παρούσῃ. Τὸ στολὴν ὑπὸ τοῦ Κρουμβάχερ εὑρηται ἐν τῷ καταλοίπῳ τοῦτῳ. Μηποτελεῖται ἐκ 3 φύλλων ἐπὶ τῶν ἑποῖων ἔγειρι ἀντιγράψαψεν τοῦ Κρουμβάχερ ἐκ τοῦ ἐντύπου βιβλίου τοῦ φέροντος ἐπιγραφὴν «Ἄσθπον μύθοι»¹ τὸν πίνακα τῶν περιεχομένων «Πίναξ τῶν μύθων τοῦ παρόντος βιβλίου» καὶ τινας μύθους, τὸν 1, 2 καὶ 150. (1. Λεπτὸς καὶ ἀλουποῦ 2. Ἀλουποῦ καὶ τράγος καὶ 150. Ὁρίς καὶ κάδουρας).

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦτο εἰρημένων γίνεται δῆλον ὅτι ὁ Λάμπρος γνωρίζων μόνον τὴν ἔκδοσιν τοῦ φυσιολόγου τοῦ Δαμασκηνοῦ τοῦ 1744, ἔκδοσιν εὑρισκομένην πάρα τῷ Σταύρῳ Κρίνῳ, καὶ συγκρίνος αὗτὴν πρὸς τὸν φυσιολόγον τοῦ Δαμασκηνοῦ, τὸν περιεχόμενον ἐν τῷ χειρογράφῳ τοῦ Τουρίνου, ἀπεφάσισε τὴν ἀντιγραφὴν καὶ ἔκδοσιν τοῦ κειμένου τοῦ αώδικος τοῦ Τουρίνου ὥστε περιέχοντος ἀρκούσας διαφορὰς πρὸς τὸ ἐκδεδομένον κείμενον, τὸ ἐν τῇ ἔκδοσει τῇ παρὰ τῷ Κρίνῳ εὑρισκομένη. Ιδού τὸ παρατηρεῖ ὁ Λάμπρος περὶ τῶν διαφορῶν τούτων.

Πλαράς Σταύρος Κρίνῳ.

Μερικὴ διάγνωσις ἐκ τῶν παλαιῶν φιλοσόφων περὶ φύσεως, καὶ διώματων τινῶν Ζώων, σύναθροισθεῖσα πάρα τοῦ ἐν ἀρχιερεῖσι Νομογιατάτου, Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου. Καὶ τώρα πάλιν μὲν πολλὴν ἐπιμέλειαν διωρθωμένη καὶ μετατυπωμένη. Ἐνετίγησιν, αὖμδ'. Παρὰ Νικολάῳ τῷ Σάρῳ. 1744. Con licenza di superiori.

Eis 16ον σελ. 80.

1. Ἐν τῷ αἷνῳ μέρει τῆς πρώτης σελίδας ἔχει σημειώσει ὁ Λάμπρος Legrand bibliogr. hell. I 241». Ἐν τέλει τοῦ πινακοῦ σημειοῖ ὁ Κρουμβάχερ «Die Zahlen bezeichnen die Reihenfolge der (auch in der Sammlung nummerierten) Stücke. Die orthographie ist die des Druckes».

Αἱ ἐπιγραφαὶ ἔχουσαι τινὰς διαφορὰς ἀπὸ τῶν τοῦ χειρογράφων τοῦ Τούρκου λεπτεῖς δὲ καὶ ἐν κεφάλαιον, τὸ περὶ λαγωοῦ. Ἐποτὲς ἔξις ἀναρέρω τὰς διαφερούσας ἐπιγραφάς.

Περὶ ἀρκούδας, περὶ αἰτιῶν, περὶ αἰγάς, περὶ γλαύκου, (καὶ τὸ ἀμέσως ἐπόμενον ὡς ιερὸν περὶ ἄλλου θαλασσίου, περὶ δρακανῆς, περὶ ἀχηνοῦ χειροτελῆς γῆγουν καντζάχοιρου, περὶ ἀχηνοῦ θαλασσίου, περὶ ἔγχηνης, περὶ κήτους θαλασσίου, περὶ κοσσίφου θαλασσίου, (τὸ περὶ λαγωοῦ λεπτεῖ), περὶ λαύρακος, περὶ μέλισσας, περὶ λινᾶς, περὶ μυραΐνης, περὶ μελανουρίου, περὶ μυρμήγκων, περὶ νιγρασσας, περὶ μονοκέρου, περὶ ναυκράτου, περὶ ἔφεως, περὶ πίννας, περὶ στρούθιου, περὶ σκάρου, περὶ σάρρου, περὶ ταοῦ, περὶ τρίγαλας ἀλλ' ἐν τῷ κειμένῳ: τὸ τριγλὺ εἶναι ψάρι κτλ.) περὶ βαλνας (κείμ. ζήτεινα γῆγουν ὁ θηλυκὸς ἀγριόχοιρος κτλ.) περὶ φάσσας, περὶ φρήνας, περὶ φαλλαγγίου, περὶ ἑτέρου φαλαγγίου, περὶ φησαλοῦ, περὶ χερσυδόρου, περὶ διψᾶ.

Μετὰ τὸ τελευταῖον περὶ ὄνοκενταύρου ἔπονται ἐν τῇ ἐκδόσει τὸ ἔξις.

Εὔληφε τέρμα ἔως ἐδῶ τὸ παρόν.

Ἐν γύμνεραις ἔξι τὴν κτίσιν κτίζεις λόγε
οὐχ ὡς ριπῆ τὸν κόσμον ἀσθενῶν κτίσαι,
ἀλλ' ἵνα ταῖς ἔξι προστιθείσ τὴν ἐνδόμην,
τὸν σαββατισμὸν τὸν τελευταῖον μάθω.

Ως δεῖγμα τῆς διαφορᾶς τοῦ κειμένου τοῦ Τούρκου ἀπὸ τῆς παρὰ Κρήνης ἐκδόσεως τοῦ 1744 ἔστωσαν τὰ ἔξις.

Δικαστηνοὶ ἀρχιερέως, τοῦ Στρυδίτου, συγάθροισις ἐκ τῶν παλαιῶν φιλοσόφων, περὶ φύσεως ἰδιωμάτων τινῶν ζώων.

Καὶ πρῶτον περὶ δευτοῦ

Οἱ ἀετὸς εἰναι βάσιλεὺς εἰς δλα τὰ πετώμενα καὶ ποτὲ εἰς δληγ. του τὴν ζωὴν ερέν δὲν πίνει. Λιότι πρέπει του ἐπειδὴ εἶναι βασιλεὺς τῶν ὄρνέων πάντων, νὰ μὴν εἶναι διούλος εἰς δλα τὰ θελήματα

τῆς σαρκός, καθὼς είναι τὰ παραχάτω του πουλία. Ἐκόμη θεωροῦν πολλὰ καθαρὰ τὰ ὄμμάτιά του, καὶ ὅταν πέτεται εἰς τὰ νέφη, ὑψηλά, δύναται γὰρ ἵδη κάτω εἰς τὴν γῆν τὸ λεπτότατον πρᾶγμα, ὡσάν μακαν, ἢ ὡς σπυρί σιταριού· τόσον δὲ τὸν φοβοῦνται τὰ ὄφεις, ὅτι μόνον γὰρ ἀκούσουν τὴν βοήν τῶν πτερῶν του, ὅταν πετᾷ, παρευθὺς χρύπτονται εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς, μήν τὰ πάση καὶ ἔσχισῃ τὰ μετὰ ὄγκχια του, ἐπειδὴ ὅγαπε γὰρ τὴν θηρίαν. Ἡ δὲ τροφὴ αὐτοῦ εἶναι οἱ λαγώοι· καὶ τὰ μικρὰ ζωρκάδια, καὶ ἐλάφια, καὶ αἱ χήνες, καὶ τὰ ἄρνια. Πολλαῖς βολαῖς ἀρπάζει· καὶ τὸ μοσχάριον καὶ τὸ πρώκει δέταιν τὸ εὔρη εἰς ἔρημον τόπον. Ἐχει δὲ τέτοιαν σοφίαν ἐκ Θεοῦ, δταν γεννήσῃ ὁ θηλυκὸς ἀετὸς τὰ πουλιά του, τότε ὁ ἀρσενικὸς ἀετός, ὑπάγει εἰς τὴν φωλέαν τῶν μικρῶν πουλιών, στήνει τα καταπρόσωπον τοῦ Ἡλίου, καὶ στοχάζεται καλῶς. κτλ. κτλ.

Περὶ δρακαίνης. (σελ. 20).

Ο Δράκων είναι φάρι εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ οἱ ἄνθρωποι τὸ λέγουν δράκαιναν. καὶ τὸ φαγί του είναι γλυκόν καὶ ὡφέλιμον· πλὴν ἔχει εἰς τὰ ποδάριά του φαρμακερὸν κεντρί, μὲ τὸ δποῖον ἐὰν κεντρώσῃ ἀνθρωπον ἀποθνήσκει. Είναι δὲ γένιατρεία του γὰρ τὸν σχεσίας ἐκείνον τὸν δράκοντα γὰρ βάλῃς τὸ σικάτι του ἐπάγω εἰς τὴν πληγήν. Διὰ τοῦτο προσέχουν οἱ Φαραδεῖς, καὶ δὲν τὸ πιάνουν μὲ τὸ χέρι τους ἔως γὰρ φοφῆσῃ. Είναι δὲ πλουμιστὸς ὥσπερ ἔχεινα, καὶ μακρὺς ὡς ὄφεις, πλὴν είναι πλατύς.

Περὶ μυγαλῆς (σ. 49).

Η μυγαλὴ είναι ζῷον τετράποδον, τὸ δποῖον λέγουσιν τινὲς ἀγριόγατον. Ἐχει δὲ τέτοιαν συγήθειαν, καὶ φονᾶται γὰρ περάσῃ ἀπὸ στράτων δποῦ είναι σημαδεμένη ἀπὸ τροχὸν ἀμαξιοῦ· καὶ δη τύχη καὶ περάσῃ καμίαν βολὴν ἐξανάγκης ἀπὸ τὴν αὐτὴν στράτων, μουδιάζει τὸ κορμί της, καὶ δη τύχη — σ. 50 — καὶ περάσῃ καμίαν βολὴν ἐξανάγκης (sic) ἀπὸ τὴν αὐτὴν στράτων, μουδιάζει τὸ κορμί της, καὶ δη τύχη καὶ τὴν κρατήσῃ τινὰς πολὴν ὥραν ἐπάνω εἰς τὴν

αὐτὴν στράταν ἀποθηγήσκει.. Εἰ δὲ τύχῃ καὶ δαγκώσῃ κανένας ἀνθρώπον, αὐτὴν εἶναι τῇ Ιατρείᾳ του, νὰ πάρῃ γυθικὸν ἀπὸ στράταν σημάδεμένην ωπὸς ἀμφέπει, καὶ νὰ τὸ βάλῃ ἐπάνω εἰς τὴν πληγήν, καὶ Ιατρεύεται. Εἰ δὲ καὶ δὲν βάλῃς ἐπάνω εἰς τὴν πληγήν ἀπὸ τέτοιον γῶμα ἀποθηγήσκῃς ἐξιθρωπεῖς, διέτε εἴναι φαρμακεῖρος τὰ ὁδόντιά της.

Περὶ μυός. (ἐν τῇ αὐτῇ σελίδῃ 50)

Ἐὶς τὴν Ἰνδίαν ειρίσκονται μεγάλοι ποντικοί. ὡσάν τοὺς γάτους ἔνδιον καὶ ἀν πιάσῃ τιγάς κακέναν ὅπ' ἐκείνους, καὶ τὸν σχίσην, εὑρίσκει παῦδον μικρὸν μέσον. Καὶ πάλιν ἐπὶ σχίσης καὶ ἐκείνο τὸ παιδεύορίσκεις μέσα εἰς αὐτὸς ἄλλο. Καὶ πάλιν ἐκεῖνο ἄλλο τρίτον.

"Οπως ὁ ἀναγνώστης λάζη γνώσιν τῆς διαρροῆς τοῦ ἀνωτέρῳ σημοτειευθέντος κειμένου τῆς παρὸς τῷ Κρίνῳ ἀκόδοσετος, ὃπὸ τοῦ κείμενον τοῦ κώδικος τοῦ Τχυρίνου, παραθέτομεν κατωτέρω τὸ κείμενον τοῦ Τχυρίνου, τὸ ἀντιστοιχοῦ πρὸς τὸ ἀντισέριπθο σημειευθὲν κείμενον, παραλαβόντες ἐκ τοῦ ἀντιγράφου τοῦ Λάμπρου.

Περὶ δευτοῦ α

Ο μετος εἶναι βασιλεὺς εἰς Ἄλα τὰ πετόμενα καὶ ποτέ του εἰς δλητὸν του τὴν ζωὴν γερὸς. Δὲν πίνει· διέτι πρέπει αὐτῷ τὸ βασιλεῖτῶν δρυγέων πάνταν νὰ μὴν εἶναι δουλομένος εἰς Ἄλα τὰ θελήματα τῆς σαρκός, ὥσπερ εἶναι καὶ τὰ παρακάτω πουλιά, εἶναι δὲ καὶ δέμοδερκής κατὰς πολλά, γῆγουν εἶναι οἱ ὄφιαλμοι του καθαροὶ καὶ σταυρέτετοι εἰς τὰ γέφη ύψηγλὰ δύναται νὰ τοιχίη κάτω εἰς τὴν γῆν καὶ τὰ λεπτότατον πρᾶγμα. Ὅταν μισγαίνῃ καὶ σπυρὸν κεχρὸν τοσοῦτο δὲ εἶναι φοβερὸς εἰς τὰ ἐφίδια, τὰ μόνον νὰ ἀκούσουν τὴν βοήν τῶν πτερῶν αὐτοῦ ὅταν πέτεται παρευθὺς κρύπτονται εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς νὰ μή τὰ πιάσῃ καὶ τὰ σχίσῃ μὲ τοὺς ὄνυχας αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἀγαπᾷ νὰ τὰ τρώγῃ. Φίναι δὲ τὴν τροφὴν αὐτοῦ οἱ λαγωοὶ καὶ τὰ μικρὰ ξαρκάδια καὶ ἐλάφια καὶ αἱ γῆρας καὶ τὰ ἀργία. Πολλάκις δὲ ἀπὸ τὴν δύναμιν τὴν πολλὴν παῦ ἔχει ἐκ Θεοῦ ἀρπάζει καὶ τὸ μικρὸν μοσχάριον καὶ τρώγει το, διαν τὸ εἶρη γεννήσῃ ὁ θηλυκός ἀετὸς τὰ πουλιά του καὶ καρπίαν, διαν γεννήσῃ ὁ θηλυκός ἀετὸς τὰ πουλιά του καὶ καρπίαν.

γῆμέραιν υπάγει νὰ βοσκήσῃ, τότε δὲ πατενικὸς θετὸς υπάγει εἰς τὴν φωλεὺν ἔκεινην τῶν μαχρῶν πουλιών, καὶ στένει τὰ πουλιά του κατέναντι τοῦ γῆλου καὶ στέκεται στοχαζόμενος αὐτὸν κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Περὶ δράκων

‘Ο δράκων εἶναι φάρι εἰς τὴν θύλασσαν, τὸ ὄποιον τὸ ὄνομάζουν εἰς ἀνθρώπους δράκωναν, εἶναι δὲ τὸ φαγὸς του γλυκὸν καὶ ὑφέλιμον πλὴν ἔχει εἰς τὸ πτερό του κεντρὶ φαρμακευμένον, μὲ τὸ ὄποιον ἔχει κατατύπησθε τὸν ἀνθρώπον ἀποθνήσκει. Εἶναι δὲ ἡ λατρεία του νὰ συβούῃ τούλιγέκεινον τὸν δράκοντα, νὰ βάλῃ τὸ σικότι του ἀπάνω εἰς τὴν πληγὴν. Διὰ τοῦτο προσέχοντας οἱ ψαράδες καὶ δὲν παίνουσι μὲ τὸ χέρι τους ἵψας οὖν νὰ ψαφήσῃ. Εἶναι δὲ πλουμιστὰς ὥστε για τοῦ μαχρὸς ὡς ὅφες πλὴν πλατύς.

Περὶ μυγαλῆς

‘Η μυγαλὴ εἶναι ὕδων τετράποδον τὸ ὄποιον τὸ ὄνομάζουν οἱ ἄνθρωποι ἀγριόκατον· ἔχει δὲ τοιχύτην συνήθειαν νὰ φοβᾶται νὰ περάσῃ ἀπὸ στράταν ὅπου εἶναι σημαχεμένη ἀπὸ τροχὸν ἀμυξέτου καὶ ἐν τύχῃ νὰ περάσῃ καμίαν φορὰν ἐξ ἀνάγκης ἀπὸ τοιχύτην στράταν αἴμοσθιδεῖ τὸ κορμὸν της καὶ δὲν τὴν κρατήσῃ τινὰς πολλὴν ὕραν ἐπάνω τῆς τοιχύτης στράτας ἀποθνήσκει. Εἰ δὲ τύχει καὶ δικτύος: κανένας ἀνθρώπος, αὐτὴ εἶναι για λατρεία του νὰ πάρῃ χῶμα ἀπὸ στράταν σημαχεμένην ἀπὸ ἀμύξην καὶ νὰ τὸ πασίσῃ ἀπάνω εἰς τὴν πληγὴν καὶ λατρεύεται, διότι δὲν βάλῃ εἰς τὴν πληγὴν ἀπὸ τοιούτον χῶμα, ἀποθνήσκει ὁ ἀνθρώπος δτι εἶναι φαρμακερὰ τὰ δύντια της.

Περὶ μυὸς ἴνδικοῦ.

Εἰς τὴν Ἰνδίαν εὑρίσκονται μεγάλοι ποντικοὶ ὥσπερ οἱ κάτες εἰς ἥμας καὶ ἀν πιάσῃ κανεὶς κανένα θηλυκὸν καὶ τὸν σχίσῃ εὔρισκει ποιῶν μικρὸγ μέσα καὶ πάλιν ἐξηγίσῃς καὶ ἔκεινο τὸ παιδί εὔρισκεις μέσα εἰς αὐτὸν ἄλλο μαχρότερον καὶ πάλιν εἰς ἔκεινο ἄλλο τοῖτον.

Ἐκ τῆς συγχρίσεως τῶν δύο κειμένων, τοῦ κειμένου τῆς παρὸς τῷ Κρίνῳ ἐκδόσεως καὶ τοῦ ἐν τῷ κώδικι τοῦ Τουρίνου γίνεται δῆλον ὅτι ἀρχοῦσαι διαφοραὶ ὑπάρχουσι μεταξὺ τῶν δύο κειμένων. Ἀλλ' ἡ ἐκδοσίς τοῦ φυσιολόγου τεῦ Δαμασκηνοῦ ἡ παρὸς τῷ Κρίνῳ, γ. τοῦ 1744, δὲν εἶναι γ. μόνη, καθ' ὃν δὲ φυσιολόγος ἔχει ἐκδοθῇ πολλάκις εἴτε μόνος εἴτε ἐν τέλει τοῦ είρμολογίου. Ἡ πρώτη ἐκδοσίς αὐτοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι γ. τοῦ 1643 (πρβλ. Legrand Bibl. Hell. τοῦ 17 αἰώνος τόμ. A' σ. 441), ἐπειτα ἐγένοντο ἐκδόσεις τῷ 1671, 1743, 1753, 1760) πρβλ. Legrand bibl. Hell. τοῦ 17 αἰώνος τόμ. B' σ. 263 καὶ τοῦ 18 αἰώνος τόμ. A' σ. 307, 422 καὶ 512). Τὸ κείμενον τῶν ἐκδόσεων τούτων δὲν εἶναι πάντοτε τὸ αὐτό, τῶν ἐκδοτῶν φιλοτιμουμένων γὰρ διορθῶσιν, ώς τούλαχιστον ἐνόμιζον, τὸ κείμενον τῆς νεωτέρας ἐκδόσεως. Οὗτως ἔχόντων τῶν πραγμάτων πρὸς εὑρεσιν τοῦ ἀρχικοῦ κειμένου, τοῦ πραγματικοῦ κειμένου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ἡ πρὸς ἀποκατάστασιν αὐτοῦ, δὲν ἀρκεῖ εἰς καὶ μόνος κωδιξ. Εἰνε ἀνάγκη γὰρ μελετηθῆσι πολλοὶ κώδικες, γὰρ συγχριθῆ τὸ κείμενον αὐτῶν καὶ οὕτω γὰρ εὑρεθῆ τὸ ἀρχικὸν κείμενον, ἵπερ ἀναμφιβόλως οὐ μόνον εἰ ἐκδόται ἀλλὰ καὶ οἱ ἀντιγραφεῖς ἔχουσιν ἀρκούντως παραλλάξει διὰ προσθέσεων, ἀφαιρέσεων γ. καὶ μεταβολῆς λέξεων καὶ ἐκφράσεων. Κατὰ ταῦτα περιττὴ εἶνε γ. ἐκδοσίς τοῦ ἀντιγραφέντος κειμένου τοῦ φυσιολόγου τοῦ Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίου¹.

Κ. Ι. Δ.

1. "Ἄξιον σημειώσεως εἶνε ἐνταῦθα ὅτι καὶ ἐν ἄλλαις βιβλιοθήκαις καὶ ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῶν Μετεώρων ὑπάρχουσι πλεῖστοι κώδικες παριέχοντες τὸ κείμενον τοῦτο τοῦ φυσιολόγου, τινὲς μάλιστα τούτων ἀρκούντως παλαιοί.

1. Περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων τοῦ Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίου πρβλ. Idem Ph. Meyer Bie theolog. Litt. der gr. Kirche im sechz. Jahrh. σ. 128 ἐνθα καὶ πλήρης βιβλιογραφία.